

Ogłoszenia parafialne

OKRES ZWYKŁY: 2015. 05. 25. – 2015. 07. 05.

1. KALENDARZ LITURGICZNY:

25. 05. – pn – Święto NMP, Matki Kościoła
27 - śr – Wspomnienie dowolne św. Augustyna z Canterbury († 605)
31 - Niedziela Najświętszej Trójcy
04. 06. – cz – Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (d. Boże Ciało)
05 - 1 Piątek Miesiąca
06 - 1 Sobota Miesiąca
07 - 10 Niedziela Zwykła
11 - cz – Wspomnienie obowiązkowe św. Barnaby, Apostoła
12 - pt – Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa
13 - so – Wspomnienie obowiązkowe Niepokalanego Serca NMP
14 - 11 Niedziela Zwykła
21 - 12 Niedziela Zwykła
23 - wt - wieczorem: Wigilia Uroczystości Narodzenia św. Jana Chrzciciela
24 - śr - Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela
27 - so – Wspomnienie dowolne NMP Nieustającej Pomocy
- Wspomnienie dowolne św. Cyryla Aleksandryjskiego, Biskupa
i Doktora Kościoła († 444)
28 - 13 Niedziela Zwykła
- wieczorem: Wigilia Uroczystości Świętych Apostołów Piotra i Pawła († 64-67)
29 - pn – Uroczystość Uroczystości Świętych Apostołów Piotra i Pawła († 64-67)
02.07. – 1 Czwartek Miesiąca
03 - 1 Piątek Miesiąca
04 - 1 Sobota Miesiąca
05 - 14 Niedziela Zwykła.

2. MSZE ŚWIĘTE:

- W NIEDZIELE I ŚWIĘTA (przypadające w dni wolne od pracy)
O GODZ. 10:30.
- W DNI POWSZEDNIE (wtorek, czwartek, sobota) O GODZ. 17:00.

3. W UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEGO CIAŁA I KRWI CHRYSTUSA (04. 06. br.):

- Msza św. o godz. 12:00
- po Mszy św. – Procesja Eucharystyczna wewnątrz kościoła.

4. Miesięcznik „RODZINA” można nabyć w kościele po Mszach św.

5. NABOŻEŃSTWO CZERWCOWE ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa:

- w dni powszednie (wtorek, czwartek, sobota) - po Mszy św.
- w niedziele – po Mszy św.

6. AUDYCJE RADIOWE:

- 04 czerwca - cz – Retransmisja Mszy św. – godz. 8:00, Pr. II PR;
- 20 czerwca – so – „Pięć minut nad Biblią” – godz. 7:40, Pr. II PR;
- 04 lipca – so - „Kościoły w Polsce i na świecie” – godz. 21:50, Pr. I PR.

7. KOMENTARZE NA NIEDZIELE I ŚWIĘTA:

UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEJ TRÓJCY, 31. 05. 2015 r.

1. Liturgia Uroczystości Najświętszej Trójcy

Hasło dnia:

W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego

Wstęp

Dzisiejsza uroczystość skłania nas do szczególnej zadumy nad tajemnicą Boga, a jej celebracja ma za przedmiot podstawową tajemnicę objawienia chrześcijańskiego – Najświętszą Trójcę. Objawienie ukazuje Boga jako wspólnotę miłości, pełną życia jedność osób. Prawdziwe doświadczenie Boga, do którego wszyscy jesteśmy wezwani, jest wejściem w tę wspólnotę: w ślad za Jezusem wchodzimy do niej prowadzeni przez Ducha Świętego.

I czytanie – Pwt 4,32-34.39-40

Przymierze, zawarte za pośrednictwem Mojżesza, było znakiem łaskawości i troski Boga o naród wybrany. Fragment opisuje kazanie Mojżesza na temat wkroczenia Żydów do Ziemi Obiecanej.

II czytanie – Rz 8,14-17

Szczęśliwy naród, wybrany przez Pana, to obecnie Kościół Święty, Lud Boży Nowego Przymierza. Św. Paweł opisuje wyjątkową więź między Chrystusem a chrześcijanami. Poprzez Ducha Świętego chrześcijanin staje się Synem Bożym, a zatem i współdziedzicem Chrystusa.

Ewangelia – Mt 28,16-20

Ostatnie słowa Ewangelii, które Jezus powiedział przed swoim powrotem do Ojca, rzucają światło na przyszłe dzieje Kościoła. Ma on być dla świata znakiem Chrystusowego panowania w jedności z Ojcem i Duchem Świętym.

Zakończenie

Jakże ubogie jest nasze życie religijne, jeśli nie pozwalamy, aby stawało się ono uczestnictwem we wspólnocie życia osób Boskich. W obecnej naszej sytuacji bramą do tego życia jest Komunia, czyli złączenie się w Duchu Świętym z Panem Jezusem i z Ojcem. Czy wykorzystaliśmy tę okazję?

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – czwartek po Niedzieli Najświętszej Trójcy

Hasło dnia:

Pamiętka ustanowienia ofiary Nowego Przymierza.

Wstęp

Dzisiejsza Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (czwartek po Niedzieli Trójcy Przenajświętszej), zwana popularnie Bożym Ciałem, posiada wielowiekową tradycję. Tam, gdzie są

ku temu warunki, na ulice miast i na wiejskie drogi wychodzą dzisiaj liczne procesje, a na ich czele niesiony jest Najświętszy Sakrament – Ciało Chrystusa. Tajemnica, którą tak uroczyste obchodzimy, została zapoczątkowana w Wielki Czwartek, podczas Ostatniej Wieczerzy. Jednak poważny nastrój Wielkiego Tygodnia nie pozwolił na wyrażenie w pełni naszej radości, że Jezus, którego odejście wówczas się zbliżało, pozostał jednak z nami, nakazując czynić na swoją pamiątkę to, co sam jako pierwszy uczynił. Naszą wdzięczność pragniemy mu wyrazić dzisiaj.

I czytanie – Wj 24,3-8

Punktem szczytowym w religii Starego Testamentu było przymierze, które Bóg zawarł z Izraelem. Podczas tego aktu Mojżesz skropił krwią zwierząt ofiarnych ołtarz, który symbolizował Boga. Krew wylana przy tej okazji zapowiada inne, nowe przymierze we krwi Chrystusa.

II czytanie – Hbr 9,11-15

Chrystus oczyścił nas swoją ofiarą i uczynił zdolnymi do prawdziwej służby Bożej w Nowym Przymierzu, której centrum jest liturgia Mszy św.

Ewangelia – Mt 14,12-16.22-26

Fragment Ewangelii, wybrany przez Kościół na dzisiejszą uroczystość, ukazuje wydarzenie, które wypełniło to wszystko, co Stary Testament niejasno zapowiadał. Krew Jezusa Chrystusa – to Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. Słowa Pana stają się rzeczywistością w każdej Mszy św.

Zakończenie

Nasz udział w procesji oznacza, że przyznajemy się do Jezusa Chrystusa i czynimy to w sposób otwarty. Skorzystajmy z okazji, by kroczyć za Chrystusem i wyśpiewać Mu naszą wdzięczność za to, że jest wśród nas obecny. Dołóżmy starań, by nasz udział w procesji nie był tylko zewnętrzny. Pieśni, które będziemy śpiewać, czytania, których będziemy słuchać na poszczególnych stacjach procesyjnej wędrówki – to wszystko ma nas zbliżyć do tajemnicy Chrystusa obecnego w Najświętszym Sakramencie.

10 NIEDZIELA ZWYKŁA, 10. 06. 2012r.

1. Liturgia 10 Niedzieli Zwyczajnej

Hasło dnia:

Maryja – Matka wierzących.

Wstęp

Jezus Chrystus jest naszym Panem. Jego panowanie rozciąga się nad wszystkim, co widzialne i co niewidzialne. Na pozór może wydawać się, że w świecie panuje zło; jest ono bowiem bardziej agresywne i rzucające się w oczy. Jednak słowo Boże zapewnia nas, że Chrystus zwyciężył siły zła i że ich całkowite ustanie jest już tylko kwestią czasu.

I czytanie – Rdz 3,9-15

Starotestamentowe opowiadanie przynosi pierwszy przykład, do czego prowadzi uleganie złu. Kusząca perspektywa dorównania na własną rękę Bogu otworzyła człowiekowi oczy na własną małość i słabość. Człowiek bowiem wciąż sięga po zakazany owoc. Ubiega się o wiedzę i władzę, ale przez to wcale nie staje się wolnym i szczęśliwym, a tym bardziej podobnym do Boga. Wszystko to

zaofiarowane zostało nam w Chrystusie. Bóg daje obietnicę odkupienia; zapowiada udział w niej niewiasty i jej potomstwa.

II czytanie – 2 Kor 4,13-5,1

Zmartwychwstanie Chrystusa, które jest zasadniczą prawdą naszej wiary, oznacza zwycięstwo nad siłami zła, przejawiającymi się w grzechu i śmierci. Trzeba w to uwierzyć wbrew wszelkim pozorom.

Ewangelia – Mk 3,20-35

Wypędzenie złych duchów przez Jezusa jest dowodem Jego władzy nad siłami zła, a zarazem ostatecznego zwycięstwa, które się ujawni w Zmartwychwstaniu. Tylko ten, kto szczerze słucha słowa Bożego zrozumie, że od szatana „mocniejszym” (por. Łk 11,22) jest sam Jezus, że tylko On ma władzę nad Złym, owym „mocarzem” i ma moc nad złem w człowieku. Prawdziwym krewnym Jezusa jest ten, kto słucha słowa Bożego i wypełnia zawartą w nim wolę Boga.

Zakończenie

Człowieka dotykają pokusy, aby w miejsce Boga postawić „kogoś” albo „coś”. Maryja - Matka wierzących, idąca wraz z ludźmi w pielgrzymce wiary, nieustannie wspomaga nas w wytrwaniu na drodze Bożej. Wierząc w moc naszego Pana, zbliżmy się do Niego i powierzmy mu siebie. Tylko On może uleczyć naszą niemoc i uśmierzyć nasze niepokoje.

Liturgia Uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa (piątek po 2 Niedzieli po Zesłaniu Ducha Świętego)

Hasło dnia:

Miłość przekraczająca wszelkie granice.

Wstęp

Celebracja liturgii Uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa jest uwielbieniem miłości Bosko-ludzkiej Jezusa pod symbolem Jego serca. Serce w znaczeniu biblijnym oznacza, miłość, miłość bezinteresowną, która wszystko znosi, wszystko przetrzyma i przebacza. Objawieniem miłości Serca Jezusowego jest wcielenie, męka, śmierć i sakrament Eucharystii, ustanowienie Kościoła i danie Kościołowi za Matkę, Matki swojej - Maryi.

I czytanie – Oz 11,1.3-4.8c-9

Tajemnica Serca Bożego, pełnego miłości ku człowiekowi, pozostawała przez długi czas zakryta. Dlatego mogło się wydawać, że Bóg Starego Testamentu – to Bóg okrutny i surowy, narzucający bez litości więzy swoich nakazów i zakazów. Jednak według proroka Ozeasza przymierze Boga z Izraelem było czymś więcej niż układem regulującym prawne stosunki między stronami. Jest ono więzią osobową podobną tej, która łączy ojca z synem lub matkę z dzieckiem. Bóg nie odrzucił Izraela mimo niewierności; zwraca się do niego z sercem i niepojętą miłością.

II czytanie – Ef 3,8-12.14-19

Święty Paweł mówi o tajemniczym planie, ukrytym przed wiekami w Bogu. Apostoł jednocześnie prosi dla społeczności chrześcijańskiej o taką wiedzę, która by sięgała głębin Bożych oraz która byłaby jednocześnie wiarą i miłością.

Ewangelia – J 19,31-37

Tajemnica Bożej miłości pozostaje dla wielu ludzi zakryta. Dostęp do niej otwiera jedynie wiara. Stawia nas ona pod krzyżem, który wydaje się być zaprzeczeniem miłości – a przecież tutaj miłość Boża ujawnia się najgłębiej. Krew i woda wypływająca z boku Jezusa oznaczają przelewającą się jak strumienie miłość Chrystusa. Bóg w dosłownym znaczeniu otworzył nam swoje Serce.

Zakończenie

Każdego dnia w naszym świecie miłość Boga skazywana jest na krzyż; Serce Jezusa, włócznią przebite, krwawić będzie aż do skończenia świata. Otwórzmy się na działanie źródeł łaski Bożej i pozwólmy, aby Krew Jezusowa obyla nas i pojednała z Bogiem oraz z bliźnimi.

11 NIEDZIELA ZWYKŁA, 14. 06. 2015 r.

1. Liturgia 11 Niedzieli Zwykłej

Hasło dnia:

Królestwo i ziarno gorczycy.

Wstęp

Chrystusowe panowanie nad światem przejawia się w sposób głęboki i tajemniczy. Nie wszyscy potrafią to dostrzec. Również nasza wiara ulega nierzadko zachwianiu w obliczu napotykanego w świecie zła i przeciwności. Słowo Boże pragnie umocnić naszą wiarę. Wybrane przez Kościół na tę niedzielę fragmenty ukazują, że rzeczywistość, w którą wierzymy, nieustannie wzrasta. Tajemnicza przemiana, obejmująca z wolna cały świat, dokonuje się w sposób nie dający się już powstrzymać na wzór kiełkującego ziarnka gorczycy, z którego wyrasta duża roślina.

I czytanie – Ez 17,22-24

Wielkie dzieła, których Bóg dokonuje w świecie, mają bardzo często niepozorny początek. Podobnie jak niewielka gałązka, oderwana od pnia, może stać się zaczątkiem nowego potężnego drzewa, tak też nieliczna reszta narodu wybranego, która wytrwała przy Bogu, stanie się kiedyś wielkim narodem i doświadczy spełnienia się Bożych obietnic.

II czytanie – 2 Kor 5,6-10

Nasze ciało nie pozwala nam obecnie na pełne doświadczenie Boga, który jest Duchem. W tej sytuacji trzeba nam silnej wiary, aby nasze teraźniejsze życie przyniosło dobre owoce, zdolne ostać się przed obliczem Boga przez całą wieczność.

Ewangelia – Mk 4,26-34

Dwie przypowieści w Ewangelii wg św. Marka podkreślają nieugięty dynamizm Królestwa Bożego: kiedy Słowo raz zostanie posiane, musi przynosić owoce. Pozorny postęp w rozwoju Królestwa i odmowa Jezusa uzyskania natychmiast owoców (Królestwa) jest w tym fragmencie wyjaśniony. Potrzeba czasu, aby działająca już obecnie moc Boża objawiła się nam w całej pełni. Taki jest sens Chrystusowych przypowieści.

Zakończenie

Królestwo Boże jest wśród nas i jeśli pozwolimy mu na wzrost, to wszyscy ludzie przyjdą do nas, gdyż zauważą, że jesteśmy prawdziwymi świadkami Chrystusa. Królestwo wzrasta niezależnie od nas, a szczególnie mocno, gdy czynimy wolę Bożą. My sami możemy być nieważni i nikim dla świata, ale przekonanie, że Bóg czyni rzeczy przez nas, powinno skłaniać nas do składania dziękczynień Bogu.

12 NIEDZIELA ZWYKŁA, 21. 06. 2015 r.

1. Liturgia 12 Niedzieli Zwykłej

Hasło dnia:

Dlaczego boję się?

Wstęp

Przychodzący do nas Pan pragnie umocnić naszą wiarę. Nie jest nam dane oglądać Go bezpośrednio, lecz jedynie pod osłoną znaków i słów, które przynosi Msza św. doświadczamy tutaj bliskości naszego Pana w sposób szczególny. Bolesny wyrzut Jezusa z dzisiejszej Ewangelii skierowany do uczniów („Jakże wam brak wiary”) uprzytamnia nam, że i nasza wiara pozostawia wiele do życzenia.

I czytanie – Hi 38,1.8-11

Pierwsze czytanie przygotowuje nas na to, co przynosi nam dzisiejsza Ewangelia. Bóg objawia swoją wszechmoc – ujarzmił potęgę morza. Dzięki temu Hiob widzi swój los w innym świetle i godzi się ze swym cierpieniem. Odpowiedź Starego Testamentu nie jest ostateczna. Przynosi ją Chrystus. Jest nią Krzyż i Zmartwychwstanie.

II czytanie – 2 Kor 5,14-17

Św. Paweł uchyla rąbka tajemnicy, z której czerpał swój niesłabnący dynamizm i zapal w głoszeniu słowa Bożego. Tym co, przynaglało św. Pawła do żarliwej działalności apostołskiej jest miłość. Jezus umarł i zmartwychwstał za wszystkich. Świat stał się przez to wydarzenie innym światem.

Ewangelia – Mk 4,35-41

Bóg, Stwórca wszechświata, jest jego Panem. Cuda, które Jezus czynił, były potwierdzeniem Jego nauki, ale wymagały wiary. Kiedy jej zabrakło, Jezus nie uczynił żadnego cudu; „jakże wam brak wiary” powiedział do swoich uczniów po uciszeniu burzy. W końcowych zdaniach dzisiejszej perykopy ewangelicznej zawarta jest zachęta: nigdy nie należy załamywać się, nawet w obliczu śmierci – „Nie bójcie się, miejcie tylko wiarę”.

Zakończenie

Starach odgrywa za dużą rolę w naszym życiu. Czujemy strach, ponieważ brak nam wiary w Opatrzność Bożą. Chrystus może здаwać się być śpiącym, ale On jest Synem Bożym i posiada moc uciszenia sztormu, który wstrząsa naszym życiem. Miłość zwycięża strach.

Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela, 24. 06. 2015r.

1. Liturgia Uroczystości Narodzenia św. Jana Chrzciciela

Hasło dnia:

Ostatni i największy prorok.

Wstęp

Jezus powiedział o ostatnim i największym z proroków Starego Testamentu, że „między narodzonymi z niewiast nie powstał większy od Jana Chrzciciela”. Na sześć miesięcy przed Bożym

Narodzeniem Kościół obchodzi narodzenie tego, który przygotował naród wybrany na spotkanie z Bogiem w Jezusie Chrystusie. Św. Jan nawoływał do nawrócenia. Ci, którzy go posłuchali, posłuchali również Jezusa; faryzeusze zaś, nie przyjmując Janowego świadectwa, zamknęli przez to sobie dostęp do Chrystusa. Ten fakt winien być ostrzeżeniem również dla nas, ludzi XXI wieku.

I czytanie – Iz 49,1-6

Czytanie z Deutero-Izajasza (ok.550 r. przed n. Chr.) jest II Pieśnią Sługi Pańskiego; chociaż w pierwszym rzędzie odnosi się do oczekiwanego Mesjasza, Kościół jednak stosuje je w dzisiejszą uroczystość do św. Jana Chrzciciela. Jego przyjście oznaczało, że proroctwo o czasach mesjańskich bliskie jest już wypełnienia. Oto bowiem Bóg Izraela zwraca się w Jezusie do całego świata: do najdalszych wysp i ludów.

II czytanie – Dz 13,22-26

Czytanie z Dziejów Apostolskich jest fragmentem pierwszej mowy, jaką św. Piotr wygłosił podczas swej misji wśród pogan. Apostoł podkreśla służebną rolę św. Jana Chrzciciela. W.23: „wywyższony” odnosi się również do zamartwychwstałego Chrystusa.

Ewangelia – Łk 1,57-66.80

W Ewangelii narodziny Jana Chrzciciela stanowią paralelę do narodzin Jezusa. W. 57: „nadszedł czas” sugeruje również spełnienie czasów mesjańskich. W. 59-66: obrzezanie było aktem inicjacji męskiego potomka wybranego narodu; zwykle towarzyszyli temu obrzędowi krewni i sąsiedzi. Imię „Jan” oznacza „Pan Bóg jest łaskawy”. Posłannictwo Jana jest znakiem Bożej łaskawości. W. 80: prawdopodobnie odwołuje się do powiązań Jana ze społecznością esseńczyków z Qumran.

Zakończenie

Nawrócenie jest istotnym elementem ludzkiego życia. Tylko ten bowiem zdoła pojąć dobrą nowinę o zbliżeniu się Królestwa Bożego, kto gotów jest zwrócić ze swoich dróg i zwrócić się do Pana. Nawrócenie serca i wiara w Jezusa Chrystusa są ze sobą nierozłącznie związane.

13 NIEDZIELA ZWYKŁA, 28. 06. 2015 r.

1. Liturgia 13 Niedzieli Zwyczajnej

Hasło dnia:

Chrystus dawcą życia.

Wstęp

Bóg w swoim słowie przypomina nam jak wielkim darem jest nasze życie. Nie zawsze o tym pamiętamy, zwłaszcza wtedy, kiedy nas spotykają niepowodzenia, a życie staje się nieznośnym ciężarem. Tym bardziej potrzebujemy pociechy i umocnienia, jakich nam udziela nasz Pan. Nie zamykajmy się przed Nim, ale powierzmy się Jemu pełni ufności. On wie, czego nam potrzeba i na pewno nie odmówi nam swojej miłości – tej samej miłości, z którą nas powołał do życia.

I czytanie – Mdr 1,13-15; 2,23-24

Bóg powołuje do istnienia, a nie do śmierci. Fragment z Księgi Mądrości (ok. 100 r. przed n. Chr.) odnosi się głównie do duchowej śmierci, aczkolwiek uznaje jej pierwotne źródło w śmierci fizycznej (w. 24). Śmierć fizyczna nie oznacza dla nas unicestwienia, lecz nowe, pełniejsze życie. W.

14: „Hades” w tym kontekście oznacza „śmierć”. Od samego człowieka zależy, czy wybierze drogę życia czy drogę śmierci.

II czytanie – 2 Kor 8,7.9.13-15

Św. Paweł umiejętnie zwraca się do wiernych w Koryncie o pomoc dla Kościoła Jerozolimy i tłumaczy, że hojność jest łaską, czyli darem Boga. Nasze otwarcie na potrzeby bliźnich dokonuje się więc na drodze modlitwy. Boża odpowiedź prześciga w swej hojności wszelkie oczekiwanie.

Ewangelia – Mk 5, 21-43

Bóg chce, byśmy żyli. Fragment z Ewangelii wg św. Marka przedstawia scenę, w której Jezus wykazał swoją władzę nad śmiercią. Jairovi, ojcu zmarłej dziewczynki, Jezus mówi: „Nie bój się, wierz tylko!” Ostatecznie nie po to Jezus czyni cuda, aby już teraz rozwiązać problem śmierci, lecz byśmy uwierzyli, że Bóg ofiarował nam przez Jezusa wspólnotę życia z sobą, sięgająca poza granice śmierci.

Zakończenie

Śmierć przychodzi przez szatana. Chrystus po to przyszedł na ziemię, aby nas wyzwolić z mocy szatańskiej i dać nam swoje życie. Budzi nas ze snu i woła, abyśmy mieli życie. Jeśli mamy wiarę, to zakręluje w nas życie, a nie śmierć.

UROCZYŚĆ ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA, 29. 06. 2015 r.

1. Liturgia Uroczystości Świętych Apostołów Piotra i Pawła

Hasło dnia:

Świadkowie wiary: Pierwszy z Apostołów i Apostoł Narodów

Wstęp

Uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła skłania nas do refleksji nad postawami naszej wiary. Nie zawdzięczamy jej samym sobie, lecz tym, którzy nam ją przekazali. Długi jest ich szereg, zarówno na przestrzeni naszego życia, jak i w dziejach Kościoła. Święci, których pamięć czcimy, odegrali w tych dziejach szczególną rolę. Św. Piotr, pierwszy z Apostołów, umacniał wiarę pierwotnego Kościoła. Św. Paweł zaś był tym, który wyprowadził Kościół z ciasnych ram religii żydowskiej i otworzył go na cały świat, głosząc Chrystusową Ewangelię poganom.

I czytanie – Dz 12,1-11

Męczeńska śmierć Apostołów nie przyniosła rezultatu, jakiego oczekiwali ich prześladowcy. Prawdziwym owocem tej śmierci stało się umocnienie Kościoła. W tym fragmencie ujawniła się jeszcze raz moc zmartwychwstałego Chrystusa, gdy św. Piotr zostaje cudownie uwolniony z więzienia.

II czytanie – 2 Tm 4,6-9.17-18

Jest to fragment z ostatniego listu św. Pawła, pisanego z więzienia w Rzymie na krótko przed śmiercią. Apostoł wie, co go czeka. Jego słowa są pełne spokoju; jest bowiem pewien, że Chrystus, któremu służy, nigdy go nie opuści.

Ewangelia – Mt 16,13-19

Wybrany na dzisiejsza uroczystość fragment Ewangelii przedstawia wydarzenie, które miało w całej działalności Jezusa przełomowe znaczenie. Jego nauczanie i cuda wydają oto pierwszy owoc. Moment ten jest również przełomowy dla uczniów, a zwłaszcza dla Piotra. Wiara w Chrystusa zyskuje trwały fundament.

Zakończenie

Pełni wdzięczności za otrzymaną łaskę wiary, pamiętajmy również o tych, którzy albo ją utracili, albo jej jeszcze w swoim życiu nie rozpoznali. Potrzebują oni naszego świadectwa i naszych modlitw. Za wstawiennictwem Świętych Apostołów prosimy Boga o doskonałą wierność ich nauce.

14 NIEDZIELA ZWYKŁA, 05. 07. 2015 r.

1. Liturgia 14 Niedzieli Zwykłej

Hasło dnia:

Łaska Boża powinna ci wystarczyć.

Wstęp

Chrystus Pan zapewnia nas o swojej bliskości. Czyni to nieustannie z niezmienną cierpliwością i wrażliwością. Przyzwyczailiśmy do Jego słów i nie czynią one na nas prawie żadnego wrażenia. Szukamy innych, mniejszych wrażeń, oddalając się od Pana. On jednak nigdy się od nas nie oddala i czeka, aż zechcemy zwrócić się do Niego na powrót, aby na nowo doświadczyć Jego bliskości.

I czytanie – Ez 2,2-5

Pierwsze czytanie mówi o powołaniu starotestamentowego proroka. Ezechiel jeszcze przed upadkiem Jerozolimy (587 r. przed Chr.) został upoważniony przez Boga do podjęcia trudnego zadania. Zadanie to nie rokuje nadziei na zewnętrzny sukces, a jednak musi być wypełnione. W.2: Duch Boży umacnia Ezechiela i „stawia go na nogi”. W.3: „Syn człowieczy” – tytuł podkreślający małość człowieka; dopiero później zwrot ten odnosić się będzie do tytułu mesjańskiego.

II czytanie – 2 Kor 12,7-10

Św. Paweł pisze o sobie samym w kontekście powołania do służby Ewangelii; los Bożego wybrańca nie jest łatwy. Spotykają go niepowodzenia i nieustannie musi doświadczać własnej bezsilności. W. 7: „oścień dla ciała” oznacza po prostu trwałą chorobę. Jednak dzieło Boże nie stoi ludzką siłą i wielkością.

Ewangelia – Mk 6,1-6

Paradoksalny fakt, że słowo Boże, tylekroć kierowane do ludzi, napotykało zawsze na opór i brak wiary, ujawnia się w sposób najbardziej jaskrawy w życiu i śmierci Jezusa Chrystusa. Omawiany fragment Ewangelii zapowiada odrzucenie Chrystusa przez Izrael. Odrzucenie to jest tym bardziej frapujące, że nastąpiło po zaakceptowaniu Jezusa przez cudzoziemców. W. 3: „syn cieśli”; Orygenes († 253) później zapewnia, że nie ma świadectwa w Ewangelii, iż Jezus był rzemieślnikiem. Fakt, iż Jezus był wśród swoich krewnych, jest podkreślany przez wymienienie ich nazwisk.

Zakończenie

Jako chrześcijanie mamy obowiązek głoszenia Królestwa niebieskiego wszystkim narodom niezależnie od tego, czy ludzie nas słuchają czy nie. Chrystus był odrzucony przez swoich, także i my możemy oczekiwać odrzucenia z Jego powodu.

8. Dziękuję za ofiary złożone na funkcjonowanie parafii.

9. Zapraszam do wspólnej modlitwy.

Ks. Dziek. Dr Tadeusz Urban
Proboszcz